

han aldeles ikke troede paa, at vi overhovedet fik nogen Handel med Rusland. Alt dette var afgørende Argumenter for den højtærede Minister mod overhovedet at faa nogen Overenskomst.

Sandheden er altsaa, som man heraf tydelig forstaar, at den højtærede Minister virkelig ikke ønsker at skaffe en Overenskomst med Rusland, og navnlig ikke under nogen Betingelse, hvis det Punkt, der har været Stridspunktet sidst, atter opstilles. Kravet om den russiske Regerings Udsendinges Ret til at være Enerepræsentanter. Jeg ved ikke, hvorfor den højtærede Udenrigsminister ganske gik udenom det eller søgte at komme udenom. Nu ved jeg vel, at det har sin Vanskelighed for den højtærede Minister at imødegaa en Tale, som han ikke forud kendte, det kunde jeg høre af Indledningen, hvor den højtærede Minister talte om „mine digteriske Forebringelser“. Jeg har ikke forebragt noget digterisk, men den højtærede Minister har siddet paa Kongens Nytorv, før han gik herhen, og skrevet det, og saa maatte han sige det. Men det passer ikke som Svar paa den Tale, den højtærede Minister her har hørt. Derefter talte den højtærede Minister en hel Del om Ruslands Ønske om en Anerkendelse de jure, medens den højtærede Minister højest vilde drive det til en Anerkendelse de facto. Saa vidt jeg forstod, oplyste den højtærede Minister, at da dette Spørgsmaal havde foreligget, gik man til et Formandsmøde derom, og dette Partiformandsmøde godkendte Ministeriets Standpunkt. For saa vidt der har foreligget et saadant Spørgsmaal paa et Formandsmøde, maa jeg dertil sige, at hvad der er blevet godkendt, er højest en Godkendelse fra to Partier, medens to stadig har været imod den Fremgangsmaade, som den højtærede Minister anbefaler. Jeg husker dog ingenlunde, at dette Spørgsmaal om en de facto eller de jure Anerkendelse direkte har foreligget paa noget Formandsmøde; men det er maaske dog noget underordnet.

Nu har den højtærede Minister meget stærkt hævdet, at Russeren Kergentzeff og andre Russere, Litvinof tror jeg, naturligvis ønskede i størst mulig Grad en politisk Overenskomst. Det er dog ganske klart, at for det store Rusland kan det ikke være af afgørende Værdi, om de faar den sølle Handel, som Danmark er i Stand til at præstere, eller om det kan faa den Smule Land, som Danmark er, som Afsætningsmarked. Det er klart, at dette er ret underordnet for et stort Land som Rusland, hvorimod det maaske kan have nogen Betydning, hvad den højtærede Minister gør gældende, at

faa en Slags større eller mindre politisk Anerkendelse. Men fra vor Side er Stillingen omvendt. Vi har ikke Interesser i Rusland af politisk Art, men vi har økonomiske Interesser — saa kan den højtærede Minister, saa meget han vil, søge at reducere dem, der staaar dog gode danske Mænds Ord for, at saa betydningsløse er de ikke. Vi har en økonomisk Interesse i Rusland, vi har Interesse i en Handelsoverenskomst, og saa maa man forsøge at handle sig til Rette om vore økonomiske og handelsmæssige Interesser kontra de andres politiske Interesser. Vi maa søge at naa til den Overensstemmelse, som to Interesses modsætninger saa ofte maa naa til, naar de skal forhandle sig til Rette, den ene af den ene Grund og den anden af den anden Grund. Det var det, man havde en Mulighed for ved de Forhandlinger, der blev afbrudt ved det Brev, som den højtærede Minister talte om, og som jeg senere skal komme tilbage til.

Den højtærede Minister skildrede, hvorledes Forhandlingerne for længere Tid siden formede sig, hvorledes de politiske Krav blev opstillet fra russisk Side, og med en vis Indignation erklærede Ministeren, at disse Russere kom her og forlangte, at deres Repræsentanter skulde anerkendes saaledes, at de kom lige op ved Siden af Plenipotentiaries. Ja, det lyder forfærdelig højtideligt, dette „Plenipotentiaries“. Men det er slet ikke saa højtideligt, det betyder paa Dansk „befuldægtigede“. Ja, tænk, de russiske Repræsentanter vilde virkelig være befuldægtigede! Hvad andet skulde de vel være? Der er dog intet mærkeligt i, at de ønsker at være at anse som befuldægtigede Repræsentanter, naar de udsendes af en Regering. Jeg indrømmer, at med det Ord, den højtærede Minister brugte, lyder det ganske drabeligt, som en forfærdelig Fordring, hvad de dér har krævet, men det er altsaa slet ikke saa forfærdeligt. Der er virkelig ikke noget ondt i, at de bliver Plenipotentiaries, eller i hvert Fald noget ved Siden af, for de er det i Praxis; de, der skal være Repræsentanter for den russiske Regering, er naturligvis faktisk denne Regerings befuldægtigede. Den højtærede Minister sagde ogsaa med en vis Indignation: Tænk, de vilde føre Flag og Skjold. For min Skyld maatte de virkelig godt have to Flag og to Skjolde, jeg synes ikke, det kan genere nogen. Det kan da ikke genere det danske Udenrigsministerium, det har jo ogsaa Flag og Skjold, formoder jeg. Jeg synes, at hele denne Argumentation paa saadanne fuldkommen latterlige Punkter er ikke meget værd.